

ghe

ghe-te

ghe-tu-țe

ghe-tu-țe-le

a-te-li-er

a-te-li-e-rul

cli-pă

cli-pe

ghem

ghe-mu-it

ghe-mu-i-te

gher-gher

gher-gher-furi

Ghetele și ghetuțele

Ghetuțele lui Gheorghe stau ghemuite pe prispă.

Lîngă ele vin ghetele tatălui său.

— Sîntem atît de oboșite! spun ghetele. Toată ziua am alergat. Am fost pe ogor, la țarcul oilor, în livadă, la atelierul cu ghergherfuri.

— Oboșite sîntem și noi, răspund ghetuțele. Și Gheorghe a alergat toată ziua, dar la joacă!

Peste cîteva clipe și ghetele și ghetuțele au adormit.

*ghe ghete Gheorghe
Ghetuțele stau ghemuite.*

în-gh-e-ța-tă

în-gh-e-țat

bu-zu-nar

bu-zu-na-re

gh-e-re-tă

gh-e-re-te

vîn-ză-tor

vîn-ză-to-rul

lă-co-mi-e

la-com

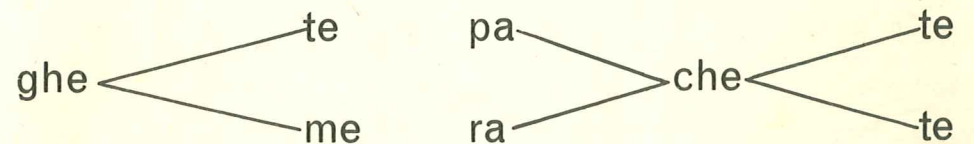
Înghețata

E cald. Angheluță iese tiptil din curte. La ghereta din colț este înghețată.

— Ce bună este înghețata! Aș mîncă și eu!

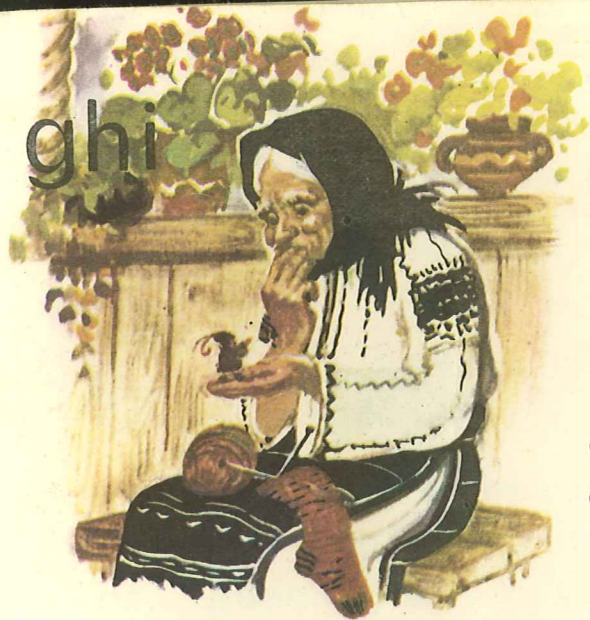
Angheluță are în buzunar doi lei de la bunica. El cere două cornete de înghețată. Angheluță le ia și începe să mănînce cu lăcomie. Vînzătorul îl vede.

— Nu te grăbi! Înghețata se mănîncă încet. Altfel, are să te doară în gît.

Angheluță cere înghețată.

ghi

ne-ghi-nă

Ne-ghi-ni-ță

în-ghi-te

în-ghit

în-ghiți

ghem

ghe-mul

gînd

gîn-dul

Neghiniță

A fost odată un moș și o babă. Pe cînd împletea la ciorap, bătrîna se gîndea.

— Bine ar fi să avem un copil. Fie și cît un ghem de mare.

— Dar, dacă ar fi cît o neghină?

— Cine a vorbit?

— Eu, Neghiniță, gîndul oamenilor. Sînt atît de mic că pot intra în urechile oamenilor. Așa am aflat la ce te gîndeai.

— Bine, Neghiniță, vino să te văd!

Bătrîna dădu să îl sărute.

— Încet, mamă, că mă înghiți! zise Neghiniță.

ghi ghiveci neghină

Neghiniță era mic de tot.

Ghici!

Din grădina lui Mihai,
De sub tufe de urzici,
A ieșit un ghem de scai
Ca să caute furnici.
Ce să fie oare?

Ghici?

Ghici, ce e?

Lungi urechi, picioare lungi,
Doar cu pușca îl ajungi,
Doarme în lan și în tufiș
Tot cu ochii mari, deschiși.

Ghici ghicitoarea mea!